

CRÍTICA DE MÚSICA ▷ CLÀSSICA

La Simfònica, en una lectura clara i intel·ligent del simbolisme

Concerts Simfònics al Palau.

Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) dirigida per **James Ross**. Solistes: **Ilya Maximov**, **Marta Brossa**, **Nora Gibrau** i **Eloi Marin** (piano). Obres de **Glinka**, **Debussy**, **Ravel** i **Rakhmaninov**.

Palau de la Música Catalana, Diu-
menge, 25/1/2009.

JOSEP ACHE

Intel·ligència no arriba a ser sinònim d'excel·lència. Però en tot cas hi porta, com a condició prèvia i imprescindible. Entre les diverses virtuts que la Simfònica i el director convidat, el nord-americà James Ross, van demostrar en els tres concerts d'aquest cap de setmana, al Principal de Sabadell i al Palau de la Música Catalana, la intel·ligència podria ser la primera a considerar.

Hi va haver molta agudesa en la concepció del programa, agut i suggerent a més de coherent. Venia centrat en el que se'n diu impressionisme musical, per analogia amb el moviment pictòric que el va precedir. Després de sentir el concert, però, no hi hauria menys motiu per relacionar-lo amb el simbolisme poètic de l'època, més a principis del segle XX que a finals del XIX.

Valors afegits

La literatura, com a punt de partida de la composició musical, assenyalava un cert origen comú a les dues obres de la primera part: El *Prelude pour l'après-midi d'un faune*, de Claude Debussy, a partir del poema homònim de Mallarmé, i *Ma mère l'oye* de Mau-

rice Ravel, inspirada en contes de Perrault.

També tenen en comú la condició de ser gairebé coetànies, la forma de suites i la circumstància d'haver estat precedides amb sengles versions per a formats menors, un conjunt de cambra en la de Debussy i el piano a quatre mans en la de Ravel. Tot plegat podrien semblar detalls anecdòtics, davant la contundència de les obres en sí. Però en la interpretació que en va fer la Simfònica, amb James Ross, van afegir-los-hi valor.

Entre contrastos i afinitats

En *Ma mère l'oye*, el contrast entre les versions simfònica i pianística de l'obra va presentar-se de manera explícita, cosa gens usual per no dir única.

DS

La Simfònica també va saber posar en valor els estudiants del Conservatori

Moviment rera moviment, el piano va precedir l'orquestra. Va anar a càrrec de joves estudiants d'aquest instrument al Conservatori de Sabadell: Eloi Marin, a l'esquerra, amb Nora Gibrau i Marta Brossa, que es van alternar a la dreta.

Dins de l'alt nivell que tots tres van demostrar, va sobresortir aquesta darrera, Marta Brossa, amb l'èmfasi precís a l'expressivitat de la partitura. En el contrast, ahora, la

Simfònica va exhibir brillantor en el cromatisme i la qualitat dels seus solistes. Els diàlegs entre el vent i la fusta en l'últim moviment, *El jardí de les fades*, van quedar entre el millor del concert.

Sentir i pensar

En l'*après-midi d'un faune*, la Simfònica es va apropar més a les imatges i la concissió dels versos de Mallarmé, o a la claredat del cèlebres faunes que Picasso va dibuixar mig segle després a Antibes, que no al simple contrapunt cròmatic a què es podria referir allò de l'impressionisme. De la suite, la Simfònica en va interpretar el primer moviment, *Nuages*. I, fora de programa, hi va posar davant un preludi genuí, el de l'òpera *Ruslan i Ludmila* de Mikhail Glinka.

El preludi de Glinka va venir, també, a propòsit de l'obra culminant del programa, el *Concert per a piano i orquestra número 2* de Sergei Rakhmaninov. Propera a Debussy i Ravel, per l'època i un fons poètic tant o més intens, però també deutora de la música rusa que va tenir en Glinka el seu fundador.

D'aquesta obra, que bascula de manera irreductible entre el lirisme, el drama o la melancolia, el jove pianista rus Ilya Maximov i la Simfònica en van aconseguir una versió més que notable, en una relació sempre fluida entre l'orquestra i el solista. No pas perquè sí, van eixecar el públic dels seients. Si per cas va fer pensar, el concert va fer sentir, sobretot ■

El pianista rus Ilya Maximov, al Palau de la Música Catalana